

1. Mou - dro - sti po - klad z ne - be
v něm po - zná - ní nám se - be

je slo - vo Bo - ží nám,
o - tví - rá Pán Bůh sám.

K své tvá - ře zje - ve - ní
všem v Kris - tu svět - lo dá - vá
pro věč - né spa - se - ní.

Po - tě - še - ním se stá - vá,
po - si - lou vze - mdle - ní.

2. Nám hřivnu slova svého / k užitku svěřil Pán, / v hloubi
srdce lidského / ať nalézá svůj chrám. / Vždyť on, ten věčný
Kráľ, / k nám s pravdou svou se sklání, / aby ho každý znal. /
Ten ztrácí slitování, / kdo jím by pohrdal.

3. Ve slovu Božím spása / platit nepřestává / a jeho moc
a krása / navěky zůstává. / Kdo věrnost zachová / a v něm na
pevné skále / ve víře vytrvá, / s Kristem v naději stálé / i smrt
překonává.

4. Kdo slovu Pána svého / naslouchá s důvěrou, / bez bázně
v síle jeho / smí přijmout službu svou. / Nebývá oklamán /
a svírán pouty hříchů, / v zápasech není sám. / V zástupu
učedníků / je s láskou přijímán.

5. S milostí, Bože, shlédni / na maličký lid svůj, / po cestě
tvé již kráčí, / Duchem jej obdaruj. / Svě svaté učení / vždy
čisté zachovávej / a k jeho plnění / nám chuť i sílu dávej, /
k tvé slávy šíření.

T: Jan Korytanský, Kirchengeseng, 1566 / Jan Amos Komenský,
Kancionál, 1659 / Ludvík Bohumil Kašpar, Zpěvník žalmů a písní
duchovních, 1877 / Evangelický zpěvník, 1979 / 2018

M: Gantz neue geystliche teütsche Hymnus,
1527 / Piesně chval Božských, 1561